

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Παρίσιος Β' — Τόμος 20ος

Έν Αθήναις, 9 Μαρτίου 1913

Έτος 35ον. — Δελφ. 15

Ο ΑΓΑΘΟΣ, Ο ΠΡΑΟΣ, Ο ΔΙΚΑΙΟΣ, Ο ΠΑΤΡΙΚΟΣ, Ο ΛΑΟΦΙΛΗΤΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο Α'

ΑΠΕΘΑΝΕ, ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΚΤΗΘΕΙΣΑΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ, 5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1913, ΩΡΑΙ 5,30' Μ. Μ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ανακουφισθείς με αυτό, ο Ιπποδαμοσής έκραταλισε την γλώσσάν του, έσκούπισε τα βρεγμένα μαλλιά του με μίαν πετσέταν και έξοφνα, γαλήνιος πλέον και υψάλιος, τρώγτες τον Μπόμπη, ως να μη συνέβη αίτιον.

— Πώς είδω, Μπόμπη;... εγώ σ' ένομιξα, παιδί μου, στο Παρίσι.

Ο μικρός τζοκεΪ περιέπιπτεν από εκπλήξωσ εις εκπλήξωσ, ή αφύπνιστο ένωσ αυτή του πρώην διδασκαλού του τον εναθάροντο:

— Μίστερ Τσάρλεϋ, απεκριθή ταπεινώς, ήλθα επίτηδες από τη Γαλλία για να σ' είδω, και γι' αυτό μάλλον έτόλμησα...

— Δου! Έλαρην ο Ιπποδαμοσής, κρημάτατος, εξακολουσών να σκευπίζεται δραστηριώς. Και για κατ'όλογο ήλθεσ από τη Γαλλία;... Δόσε μου όμως πρώτα τ'ό χέρι σου, γιατί χιέρω πολύ που σ' έσα-αβλέπω, παιδί μου.

Ο μικρός τζοκεΪ, ευχαριστημένος από την τροπήν που έλάμβαναν τά πράγματα, έσπευσε να σφιξή την χείρα που του έτεινεν ο διδασκαλός του και κατόπιν να τ'ό διηγηθή λεπτομερώς όλην του την ιστορίαν.

Διαρκούσας τής διηγήσεως, ο Ιπποδαμοσής έφαινετο πολύ τεταραγμένος. Ήκουε με την μεγαλύτεραν προσοχήν και όταν ο Μπόμπης έφθασεν εις τ'ό κειτάσθιον τής κλακείσας επιστολής του λόρδου Πέρου, έσηκώθη απότόμως, έδωσε μίαν κλωτσιάν εις την παρτέλαν του και ανέκραξε με φωνήν τρομεράν:

— 'Ω να πάρ' ή όργή!.. Μπόμπη! και μένα μ' έκλεψαν!..

— Πώς; ήρώτησεν ο μικρός μη ένοών και νομιών δε; ο διδασκαλός του ήρχισε πάλιν να παραληρή. Σ' έκλεψαν;

— Ναι, σ' έκλεψαν! απεκριθή ο Τσάρλεϋ κελιβνός από την λύσαν του. Έδωσα τον Πέρτενερ σήμαρξ τ'ό πρώι. Τον έ-

δωσα, διάβολε! 'ς εκείνον που μου παρουσίασε τ'ό γράμμα του λόρδου Πέρου... τ'ό γράμμα που έκλεψαν από σένα!

Η είδησις αυτή έπεσεν επί του Μπόμπη ως κεραυνός.

Τά ένόησεν όλα: ο κακοήγος εκείνος ο Λιουράν είχε φθάσθ πριν από αυτόν και είχε πάρη τον Πέρτενερ, χάρις εις την επιστολήν που του είχε πλεψή.

Πάει πια! Δεν ήμπερούσε να κάμη τίποτε. Όριστικώς και τελειωτικώς ήτο χιμένος!

Κατίπεσεν εις ένα κάθισμα συντετριμμένος και ήρχισε να θρηνη, χριών τ'ό κεφάλι του με τά δύο του χιέρια.

Δι' αν ο μικρός τζοκεΪ έχασε διά μίωσ όλον του τ'ό θάρρος και όλασ του τάς έλπίδας, ο Τσάρλεϋ άπεναντιος ανέλαβεν όλην του την ψυχραιμίαν και την συνήθη του δραστηριότητα.

Τόσον από την ψυχραιουσίαν, όσον και από την σοφίαν άνακάλυψεν π'ό είχε κάμη, έξεμεθυσσε τελείως. Έγινε τ'όραμα νιώθης και έμνοσλόγει ύψηλοσώνως, διασκελιών με μεγάλα βήματα τ'ό εσωμάτιον.

Την έταθε σαν άτζαμής! Έγέλασθη, κε, ποιος; αυτός!... ο Τσάρλεϋ! Έδωσε τ'ό άλογον τ'ό λόρδου Πέρου εις ένα λαιμποδότη, ο οποίος παρουσίασθη απλ'όσοτα μ' ένα γράμμα,

Ο ΑΠΘΑΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α'

κλειμένον από τον Μπόμπη, τον αγαπημένον του μαθητήν. "Α, μ' αυτό δεν μπορούσε να περάσει έτσι! Οχι, έκαμνα τάδενατα δυνατά να προσβάσω τον άθλιον έκείνον Λωράν και να του πάρη πίσω τον Πέρτενερ. "Ω, ναι, θα χαλούσε τον κόσμο!

Με αυτά τα λόγια, τα δάκρυα του Μπόμπη έπαισαν ως δια μαγείας. "Αμα άνακατεύετο εις την ύπνωσην ο διδάσκαλος του, αυτός ήτο σωμένος! "Έξυψε πρόσην έμπιστοσύνην ήμπορούσε να έχη εις την φρόνησιν και την δεξιότητα του γηραιού ίσπογυμναστου. Διά του το εώ ειπε:

"Ω, μίστερ Τσαρλεϊ! σείς που μπορείτε να κάνετε, θι θέλετε, τσακώστε μευ έκείνον τον άλιτηριο τή Λωράν! Σας παρακαλώ πολύ... σας έξορκίζω!

Συγκινηθείς από την άθνην κολακαίαν του μαθητου του, ο Τσαρλεϊ τον έπιασεν από τή χέρι και με σταθεράν φωνήν τώ ειπε:

"Μπόμπη, κριθί μευ, ήσυχασε γιατί εγω άνταλαμβάνω. Σου δίνω τή λόγο μου, λόγος άληθινός. "Αγγλισι, θι σύ, μόνος σύ, θι κερδίσεις τήν κύρσα με τον Πέρτενερ!

—"Ανοιξε γρήγορα!" (Σελ. 118, στ. 18)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ο ΤΟΜ ΤΣΑΡΛΕΥ ΑΦΙΝΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΙΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Αί έκπλήξεις του μίστερ Τσαρλεϊ

Ο Τσαρλεϊ δεν έσυλλογίζετο πλέον ουτε τήν Κυριακήν ουτε τήν άνάγνωσιν της Άγιας Γραφής εις τή καπηλείον του Χρυσου Άστέρος...

"Εβαλεν εις τον νουν του να προσβάσω τον Πέρτενερ, και όταν ο γέρω Τσαρλεϊ έδαξε κάτι τι εις τον νουν, έπρεπε να γινή!

Από την στιγμήν της εύργετικής ψυχρολασίας, ο Τσαρλεϊ του Σαββάτου, ο μέθυσος Τσαρλεϊ, ο Τσαρλεϊ ο στεφανωμένος με βουλήματα φιαλών, έξηφανίσθη και ο Μπόμπης επανέφερε τον Τσαρλεϊ της Δευτέρας, δηλαδή τον μεθοδικόν, τον ψυχραιμόν, τον ενεργητικόν, τον ύπομνητικόν, ο οποίος ήξευρε να δαμάσκη όχι μόνον άλογα, αλλά και άν-

θρώπους. "Εξελθών από τήν ταβέρναν, ο Τσαρλεϊ εισήλθε με τον Μπόμπη εις ένα άμαξάκι, τή όποίον έστάθρευε πρό της θύρας.

Μετ' όλίγα λεπτά, τή κλαζάκι αυτό, τρέξαν με όλην τήν ταχύτητα του μικρού ίσπικριου του, τούς απείθεζεν εις τή Ουέμπλινγτον, πρό της οικίας του Τσαρλεϊ.

"Ηταν κλειστή, διότι ή μίστερς Τσαρλεϊ, συνειδημένη εις τās διημέρους άπουσίας του συζυγου της, έκοιμάτο βαθύτατο.

Δυνατά κτυπήματα εις τήν θύραν τήν έξύπνισάν και όπως ήτο από τή κρεββάτι, παρανοιαίσθη εις τή παράθυρον.

"Ποίος είνε; εφώναξεν. Ο μίστερ Τσαρλεϊ δεν είν' εδώ. Κοπιάστε στή καλό.

"Ανοιξε γρήγορα! εφώ ειμαι! άπεκρίθη ο Τομ Τσαρλεϊ. "Ελα λοιπόν, άκούη δεν μ' εγνωρίσας;

"Οαν ή νοικοκυρξ έβεδιώθη, ότι ήτο πράγματι ο άνδρας της, ύψωσε τās χείρας προς τον ουρανόν, εις να δείξη τήν έκπληξιν της.

Ο Τσαρλεϊ να επιστρέφει εις τή σπίτι του σαββατοβράδιον, από τās έντες; "Α, μη κάτι πολύ σπουδαίον θι συμβείναι! Είκοι χι όνία που ήταν πανδραυμένοι, τέτοιου ύψους δεν είχεν γινή ποτέ.

Κατέβη γρήγορα νάνιξ, με τή νυκτικά της πάντοτε και, χωρίς να τολμήση να νάμη τήν παρκικριζν παρκιήρησιν εις τον άνδρα της, τον ήσώτηται απλάς εις τή ήμερωσε να τον ύπηρετήση.

Ο Τσαρλεϊ άπεκρίθη, θι θι έφουγε διά ταξίδι και έδωσε διαταγήν να τώ έτοιμάσουν άμέσως τή ροβόα του, τήν σέλλαν του και τής μπόττας του.

Ένώ ή μίστερς Τσαρλεϊ εξετέλει αυτās τās διατάγας, ο ίσπογυμναστής μετέβη εις τον σταθμόν, ακολουθούμενος ύπό του Μπόμπη. Έκεί εξέλεξε διά τον έαυτόν του ένα πλώριον ίρλανδικόν ίππον, μαύρον, μάγλης ταχύτητος και άντοχής, και δια τον Μπόμπην ένα μικρότερον άραβικόν, άπρον. Κατέβη εξεξε μόνος του τή δύο ζώα, μεθοδικως, χωρίς να όμιλή, ενώ ο μικρός τζοκεύ έβραζεν από άνυπομονήσιν, σάλλασ-

γισμένος ο κάθε παροχομένη στιγμήν ήσαν τήν απροσκήν, ή οποία τούς έγνώριζεν από τον Λωράν και από τον Πέρτενερ.

"Οαν έτελείωσαν όλαι αι προετοιμασίαι, ο Μπόμπης ήτοιμάσθη να ίππεύση, αλλά ο Τσαρλεϊ τον έμπόδισε.

—Ποιός είνε; τώ ειπε. Καί λατών τή φωνήν του, εξήλθεν εις τον δρόμον και ήρχισε να έρουν. ά κάτω, ως να ζήτηι κανένα πρξίμα χυμένον.

Η φωνή αυτή, προς μεγάλην δυσσέσκαιαν του άνυπομονούτος Μπόμπη, παρετάθη πολύ. Έπίτελους, αφού έπροχώρησε και μέχρι της διασταυρώσεως των δρόμων, που έβγαζαν έξω από τή χωριόν, ο Τσαρλεϊ επεστρέφην εις τήν αλήν του εύχαριστημένος και σφουρίζων τον άγγλικόν ύμνον.

"Ευθαρρυνθείς από ρύθην τήν πούδια-Οεσίαν, ο Μπόμπης έτολήσας να έρωτήση τον διδάσκαλον του άνι ήντε τή πράγμα πού είχε χάση εις τόν δρόμον.

Ο Τσαρλεϊ ήρχισε να γελά:

"Μα πάντα άτζαμής θι είσαι, και μένε Μπόμπη; ή ξήσως να πεκορίθη. Μάθε λοιπόν, παιδί μου, θι προτιμώτερον είνε ναναβάλλης, ή να αναχώρησι σου δύο ώρες, αλλά να ξεύρης που θι πας, παρ να φύγης άμέσως, και να τρέχης στή κατουρού. Δεν εγύρευη στή δρόμος με τή φωνήν κανένα πρόημα χαμένο, αλλά να πατήματα που Πέρτενερ, που έχει έλαφρά πέταλα με δύο καρδιά, ενώ τα άλλα άλογα έχου πέταλα με σπρίν καρδιά. "Επειδή έβραζε τή άπόγευμα και όλίγη άνθησασιν επέρασαν από τή πρσί, κατώ θωσα εύκολα να εξακριβώσω, ότι ο κλέπτης μας έφυγεν από τή μέρος του Κόσπενχαμ, τή σπρίν σημαίνει θι σποκέβ ενά χμπαρκαρισθη εις τή Δουβρον' ενώ άν έφουγεν από τή Μόρδεν, θι έπαίρνα πλώριον εις τή Φόλκιστον. Ένωσεις τώρα, Μπόμπη, γιατί ο καρδ; που έφαγα, δεν είνε καιρός χυμένος;

—Τι άζις; που είσθε δάσκαλε μου! άνάκρξ; με θαυμάσιον όμικρός.

"Αριος τώρ της κολακαίης και καθάλλικευς! είπαν ο Τσαρλεϊ. Βέβαια δεν έχουσι τήν άξίωσι να παρβιούμας στή τρέξιμο με τον Πέρτενερ, γιατί κανένα άλογο στην Άγγλεια δεν τρέχει σάν κ' αυτών. "Ελλκίξω όμως, θι ο κλέπτης, δια να μη τον παρακουράσκη, δεν θα τιν βιάσκη πολύ και έτσι μόνον θι μπορούσαμε ίσως να τον εχάσωμε.

Ταύτα λέγων, ο Τσαρλεϊ έκασαλλικεύσε τον μεγαλωσάσιον ίρλανδόν του, έστειλε με τή μαστιγόν του ναύμα άποχαριτισμού προς τήν σύζυγον του, τήν άρμονον πάντοτε και εύπειθή, και άκόλυθούμενος ύπό του Μπόμπη, εξεκίνησε προς τήν διαθύσιν, τήν οικίαν τώ έχον ύποδειξη τή πατήματα

Επί τή γην

"Όλην τήν νύκτα έταξιδεύεταν έριπται, ποτε κηλπαζόντες, ποτε τριποδίζοντες και ποτε με άπλουβ βήμα. Μέχρι της ανατολής του ήλιου διήνυσαν πλέον των τριακόνα μιλίων και εύρέθησαν εις τή Κέντ, ήτοι εις άπόστασιν έξηκόνα περίπου μιλίων από τή Διούβρον. Έκεί ο Τσαρλεϊ διατάξασιν, έχι χερσιν αυτού, διότι ήτο άκούρασιος, αλλά χέριν των άνίπων.

Έσταμάτησαν λοιπόν παρά τήν όχθην μικρού ποταμού κ' έπρογευμάτισαν με φως και με ζαμπόνι. Ως μόνον δε πούτον είχον τή διουρες νερόν του ποταμού, από τή όποίον ο Τσαρλεϊ ήσας καμμία δεκαορία ποτήρια, με τήν εύχαριστήριον ανθρώπου, ο όποιος σβύνει τήν πυρκαϊάν που ήνασαν μέσα του τή κρασιά και τή σπιρίτα της Γκόλδ Στάρ Τάβερν.

Μετα τήν λιτόν αυτό πρόγευμα, ο ίσπογυμναστής, εξηπλωμένος επί της χλόης, έφαινετο ήσυχος και εύτυχής. Ο Μπόμπης όμως δεν έβλεπε τήν ώραν να ξεκινήσουν.

"Αλλ' ο Τσαρλεϊ δεν τή ένουόσα' και χωρίς να βιάζεται διόλου, κατεγίνετο να εξήγη εις τον μαθητήν του τούς λόγους, δια τούς όποιους ήλπιζεν θι δεν θάρρουςε να συλλάθη τον κλέπτην.

—Μάυ μπού; τώ έλεγε, αυτό τή παλιόσκυλο που μάς εκλεψε τον Πέρτενερ, είμαι βέβαιος πως δεν έφθασε άκούη στή Δουβρο.

—Πώς τή συμπεραίνετε; ήρώτησαν ο Μπόμπης.

—Τή συμπεραίνω, διότι, δια να φθάση, θα έπρεπε να κευράση πολύ τον Πέρτενερ.

"Αλλά πρελλός είνε, να κάμη τέτοια άνοησία; Μα και αν ύποθέσωμε ότι έφθασε κηλά, τί μάς μέλει;

Ο Μπόμπης έτόλμησε να διαμαρτυρηθη.

—Μ' αν είνε τώρ στή Δουβρο, άνέκραξ, μπορεί να παρκαρισθη, και όταν θι φθάσωμε 'μας, έκείνος θα ταξιδεύη, στή θάλασσα!

Ο Τσαρλεϊ έμετρίασε και ύψωσε τούς ώμους.

—Πάλι ακέπτεσαι σαν άτζαμής, μικρέ μου φίλε, εξηκολούθησε. Λησμο-

νείς, θι σήμερα είνε Κυριακή;... Τής Κυριακής δεν βρίσκει κανείς εύλολα πλοία που να φύγουν για τή Γαλλία. Είρω ναλά, θι ο λιποδύτης μας είνε πλούσιος, χάρις στή ζώην που σου εκλεψε, και δεν θα έδίετκε να πληρώση άκριβα τή πλοιο που θι τον περνούσε με τάλογο του άντίκρου. Ο άέρας όμως φυσά από τή θάλασσα, έπιμένως δεν είνε εύνοϊκός και, για να βγη από τή λιμάνι εν' άπλό και, θι περιμένη φυσικά ναλλάξη ο καιρός, τή όποίον συνήθως συμβαίνει τή βράδυ. Βλέπεις λοιπόν, φίλε μου Μπόμπη, θι τή καλλίτερο που έχουε να κάμωμε, είνε να κοιμηθώμε ήσυχα μια-δύο ώρες. Τάλογέ μας θα ξεκουρασθόν και θι φθάσωμε στή Δουβρο κατά τās κέντες τή βράδυ, φρέσκοι-φρέσκοι.

Ο μικρός τζοκεύ ήναγκάσθη να ύποκύψη εις τήν λογικήν. "Εξηπλώθη και αυτός επί της χλόης, παρ τή πλευρόν του διδακάλου του και προσεπάθησε να κοιμηθη, αλλά δεν ήμπορεσε να τή κατορθώση. Έκτός της άνησυχίας του, είχε και τον Τσαρλεϊ που έροσχάλιζε δυνατά. Πού να κοιμηθη κανείς κοντά του!

Έσηκώθη λοιπόν σιγά-σιγά ο Μπόμπη, και άφισας τον Τσαρλεϊ να ροχαλίξη, έδοκίμασε να ξεγελάση τήν άνυπομονήσιν του, κυτάζων τούς σπανίους διαβάτας, που έπερνούσαν από τή έξοχικόν δρόμον. Δεν ήσώνατο διόλου τήν κύρσιν της νυκτός, που τήν έπέρασαν άγρυπνος και ταξιδεύων.

"Ω, αν ήτο μόνος!.. θι εξηκολούθει τον δρόμον του προς τή Δουβρον, χωρίς να χάση στιγμήν. Τώρ καλιστα που

είχε και άλογον... Ένωμυθείς όμως τās περιπετειάς του ταξιδίου του, έσυλλογίσθη θι μόνος του δεν θα εκατάφερε και τόσο καλά, και θι πολύ καλλίτερα ήτο τώρα που είχε ένα τόσο πολύτιμον άντροπον και όδηγόν. "Αφού ο Τσαρλεϊ ύπεσχηθη θι θα πίαση τον κλέπτην... θι τον έπίανε!

Οπου επανευρίσκουν τον Πέρτενερ

Με τās ακέψεις αυτās, ή ώρα επέρασε και έξαφα τή ροχαλιχιά του Τσαρλεϊ έπαυσαν.

Αί έρειπια του Παρθενώυς είνε άπάνω εις τον βράχον τής Άκροπό-

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Αγαπητό μου,

Αί έρειπια του Παρθενώυς είνε άπάνω εις τον βράχον τής Άκροπό-

λεως, είνε τή επιφανέστερον και τή ένδοξότερον σημάιον, όχι μόνον της έλληνικής χώρας, αλλά και όλου του κόσμου. Πολλα άλλα σημάια διεκδικούν, καθως γνωρίζετε, τον παλαιόν τίτλον του "δαφாலού της γής", αλλά τās δικαιοτέρας βέβαια αξιώσεις έχει τή χώρος αυτός, επί του όποίου άνηγγέρθη τή τελειότερον μνημαίον του μεγαλυτέρου, του τελειότερου πολιτισμού, άφ' όσους είδαν ποτέ τί αιώνες. Αυτή λοιπόν ή κλεινή Άκρόπολις, τή ιερήν καλλάδιον της αρχαίας δόξης, τή όποίον τή νεόν έλληνικόν Κράτος έχει τήν εύτυχίαν να περιλαμβάνη εις τήν πρωτεύουσάν του, πρόκειται τώρα να εκποσειθη με μίαν μεγάλην, γιγαντιαίαν, ύψηλήν και πάννοτον έλληνικήν σημαίαν. Η ώραία ιδέα άνηκει εις τήν Αρχαιολογικήν Έταιρείαν της Ελλάδος, εις τήν διακαιοδοσίαν της όποίας υπάγεται, μαζί με όλους τούς άλλους αρχαιολογικούς χώρους του βασιλείου, και ή Άκρόπολις, και είνε γέννημα του ένθουσιασμού και της εθνικής ύπερηφάνειας, που προκαλούν γενικώς αι μεγάλοι έπιτυχίαι και νίκαί του άπλευθερωτικού τούτου πολέμου. Αντάξιον δε της ώριχης ιδέας είνε όμολογουμένως και τή έγγραφον της Έταιρείας προς τή προϊστάμενον ύπουργείον της Παιδείας, παρ τού όποίου ζητεί τήν έγκρισιν.

Η σημαία της Άκροπόλεως—λέγει—ή όποία θι είνε και από τήν θάλασσαν άρατή, όπως άλλως τή δόρυ της Προμάχου Άθηνάς ήτο τρατόν από τή Σούνιον, θα ύπανθυμίξη εις τούς διερχομένους τήν μεγάλην του πολιτισμού λεωφόρον, ή όποία όνομάζεται Μεσόγειος Θάλασσα, θι και χείρας είκοσι και πάντε μυριάδων Έλλήνων στρατιωτών, κατ άξράν και κατ άθάλασσαν αγωνισθέντων», άνώψασαν τήν εθνικήν σημαίαν παρ τή μνημαία έκείνη, τή όποία άνηγέρθησαν επί της παλαιάς έλληνικής θαλασσοκρατίας. Έκτός τούτου, ή άνώψουμένη σημαία θα ύπανθυμίξη εις τήν νεολαίαν των έπιγινομένων τās άρετās του Στρατηλάτου Κωνσταντίνου και του έλληνικού στρατού, του έλευθερωτού τώσαν μυριάδων Έλλήνων.

Οιουτετρόπως δε τί είπίγονοι, παιδαγωγικώτατα, θα διατελώσι μνήμονες των ήρώων του Στραταπόρου και της εύ-

—(Επεται συνέχεια)

κλεισῶν τῶν Ἰωαννίνων πολιορκίας καὶ θά φιλοτιμηθῶσι νὰ συμπληρώσωσι τὴν κοσμοϊστορικὴν τοῦ Γένους ἐντολήν.»

Ἡ σημαία τῆς Ἀκροπόλεως, ἡ ὁποία θὰ εἶνε, ὡς εἶπαμεν, γιγαντιαία, ἐπὶ πανυψηλοῦ σιδηροῦ κοντιῦ, θνηψώ- νεται, ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύ- σεως τοῦ ἡλίου, καθ' ἅλας τὰς μεγάλας θεησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς εορτάς. Καὶ πράγματι θὰ εἶνε κάτι ὠραῖον καὶ συ- κλητικόν διὰ τὰ μάτια καὶ τὴν καρδίαν, ὅχι μόνον τοῦ Ἑλληνος, ἀλλὰ καὶ τοῦ ξένου. Οἱ κυριαστοὶ ἐκείνοι τῆς ἐνδο- ξου κυανολεύκου παρὰ τὰ ἐνδοξα ἐρείκια, θὰ εἶνε ὡς φίλῃματα τοῦ θανάλλασσον εἰς τὴν ὑψηλὴν καὶ περισπτον ἐκείνην θέσιν, ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνισμὸς καὶ ὁ νέος, — ἄξιος πλέον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου. Ἔως τώρα, ποτὲ δὲν ἐφραταζόμεθα ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ στηθῇ μία σημαία τοῦ νέου ἑλληνικοῦ Κράτους πλησίον τοῦ Παρθενῶνος. Τὸ ἐθεωροῦμεν σχεδὸν ὡς βεβήλωσιν. Τέσον εἰμεθα μικροί, ταπει- νοί, δειλοὶ καὶ ἀτολμοὶ πρὸ τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου, τὸ ὅποιον μᾶς ἐφείνετο ἀρθα- σπον, ἀπρόσβιτον... Ἀλλὰ βλέπετε, ὅτι τώρα εὐκολὰ τὸ φανταζόμεθα καὶ ἀδι- στάκτως τὸ ἐκτελοῦμεν. Οἱ μικροὶ ἐμ- γαλώσαμεν, εἰ ταπεινοὶ ὑψώθημεν, εἰ ἀδοξοὶ ἐδοξασθημεν. Ἔχομεν καὶ ἡμεῖς μίαν μεγάλην ἡρωϊκὴν ἱστορίαν, ἐγίνα- μεν πρόγονοί, διὰ τοὺς δποίους μίαν ἡ- μέραν εἰ ἀπόγονοὶ θὰ ἀπερηρανεύονται, θὰ καυχῶνται, καὶ τοὺς ὅποιους θὰ ὄντι-

ροπολοῦν νὰ φθάσουν καὶ νὰ ὑπερβοῦν. Μετὰ τὸν πόλεμον αὐτόν, ὁ ὁποῖος προσέθεσεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν τὰς ἐνδόξους σελίδας τοῦ Σαραντακάρου, τῶν Γεννητῶν, τῆς Θεσσαλονικῆς, τοῦ Μπιζανιστοῦ, τῶν Ἰωαννίνων, εἰμπορεύ- μεν κάλλιστα νὰ ἀνακετάσωμεν τὴν ση- μαιάν μας πλησίον τοῦ Παρθενῶνος. Ἴσως αἱ δύο δόξαι νὰ μὴ εἶνε ἀκόλη αἱ ἴδιαι, ἀλλ' ἡ μία δὲν ἐπισκιαίνει τὴν ἄλ- λην καὶ τώρα ὑπάρχει ἡ πεποθησις, διὸ θὰ ἐξομοιωθῶσι εἰς τὸ μέλλον. Ναι, εἰμεθα ὑπερήφανοὶ καὶ ἔχομεν κάθε δι- καιοῖα νὰ εἰμεθα. Μᾶς τὸ ἀναγνωρίζει καὶ ὁ κόσμος. Οἱ νεώτεροι Ἑλληνες, — ἀρχισαν νὰ λέγουσι οἱ ξένοι, — ἀνεδείχθη- σαν ἐργαίλλοι τῶν προγόνων των. Καὶ ὅταν, κατακλέοντες εἰς τὴν ὄνειρευτὴν Ἑλλάδα, τὸ προσκόνημα τῶν πολιτι- σμένων, θὰ βλέπουσι μακριθὴν, ἀπὸ τὸ πλοῖον ἀκμῆν, τὴν γιγαντιαίαν κυανό- λευκὸν καὶ ὁ μνηθάνουν διὸ κυριατίζει ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, θὰ αἰσθάνονται καὶ αὐτοὶ τὸ βίον ῥίγος τῆς συγκλησεως τοῦ ἡσθάνοντο καὶ οἱ ἀρχαῖοι, ὅταν διέ- κριναν ἀπὸ τὸ Σούμιον τὸ δένρον τῆς χαλ- κίνης Παλλάδος. Ἀλλὰ πόσον τὸ ῥίγος αὐτὸ θὰ εἶνε ἰσχυρότερον, ὅταν ὁ ἐρχό- μενος διὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ εἶνε Ἑλλήν καὶ θαντικὸς ἄνε φω- μένα τὰ δύο μεγάλα καὶ αἰῶνια σύμβολα, τὸν Παρθενῶνα καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Ση- μαιάν!

Σὰς ἀσπάρτας ΦΑΙΛΩΝ

ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Γειά Σας, χαρά Σας, Γιαννιόπουλα, παιδιά! Καὶ σεῖς, κοπέλλες Γιαννοπούλες, γειά [σας]

Ποιά σὰν ἐσὰς δοκίμασε καρδιά Τῆς Πλάσης ποιά καρδιά τῆ λευτεριά Σας;

Ποιὸ ἀγόρι ἐσοχηταγκάλιασε ποτὲς Στὴ γῆ τῆ Μάννα, τὸν Πατέρα, κόρη Ποιά ἐφίλησε Φίλι μὲ φτερωτὲς Τέτοιες γλυκάδες, κόρη ποιά, ποιὸ ἀγόρι;

Ἵ ἐσεῖς! ποὺ καὶ οἱ ματιές σας στὲς φω- [τιές] Τῆς μάγης τῆς ἀσύγκριτης θὰ λάμπουν Πιὸ ἀπὸ τὸ Σείριο, καὶ οἱ Ἀπολλώνιος [σατίες] Ξαναγεννοῦν ὅτι ἐνεκρῶσαν, θάμπουν

Χρυσὸς ὁ Ἐλπίδες στῆς καρδιάς Σας [τόρα] Τὰ φύλλα! Τῆς Σκλαβιάς δὲν εἶνε ἡ [χώρα] Δὲν εἶνε ἡ χώρα ποὺ ξνα ἐκτίσθη Κάστρο, Τῆς λευτεριάς ἐκείθε νάβγη τάστρο!

Η ΜΑΝΝΑ

Ἡ παραλιακὴ ὁδὸς τῆς Θεσσαλονικῆς ἔερθε ἀπὸ κόσμον. Ἦτο Κυριακὴ καὶ ὠραία ἡμέρα μετὰ μακρὰν ναλοκαρισίαν. Τὰ τραγανῆρια θεμένα κατὰ σειρὰν στὸ μῶλο, ἀνεπαύοντο ἡσυχα στὴν ἀγκαλιά τοῦ λιμένος, προφυλαγμένα ἀπὸ τὴν ὄργην τοῦ πελάγους. Ἀνεκ- κότερα στὸν λιμένα, ἦσαν ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ πολλὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόβλοια φορηγὰ μὲ τὴν κυανόλευκὸν στὴν πρύμνα, ἐτοιμα νὰ μεταφέρουν Ἑλ- ληνικὰ στρατεύματα ἀπὸ τῆς μῆδος ἄρας τῆς Ἑλληνικῆς γῆς εἰς τὴν ἄλλην. Ἑβραῖοι καὶ Τούρκοι χαμάληδες μὲ τὴν χαλαλικά στῆς πλάτες, ἐφλυθούρου καὶ διεπληκτι- ζοντο μεταξὺ των. Ἑλληνες, Βούλγαροι καὶ Σέρβοι στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοὶ διεσταυροῦντο χαί- ρετώμενοι καὶ συγχρόνως ἀγριοκυ- ταζόμενοι μεταξὺ των. Μεθυμέ- νος ἀπὸ τὴν χαρὰν μου διὰ τὴν νίκην των Ἰωαννίνων καὶ λυπημέ- νος συγχρόνως, διότι ἤμην ἐδῶ καὶ ὅχι ἐκεῖ, ἐδάδιζα καὶ ἐγὼ με- ταξὺ τῶν πλήθους, ὁδοτὸ μου ἐκο- ψε τὸν δρόμον μιά γρηθόλα. Ἑλ- ληνὶς ἐπορχιώ ἴσσα, μὲ ἕνα μπόγο στὸ χεῖρι. Ὅπισθεν τῆς ἡ- κολούθει μίαν ἄλλην νεώτερά τῆς.

«Παιδάκι μου, μὴν ξεύρεις ἕνα στρατιώτη Μενέλαο Δασκαλάκη, ἀπὸ τὸ Ῥόθειον;» μὲ πρῶτην καὶ μὲ ἡγέτιος μὲ βλεμματὴ γεμάτη προσδοκία καὶ θαυμάσια ἀπὸ ἕνα δάκρυ ἔστιμο νὰ χυθῆ.

«Θεϊάκω μου, ἐδῶ εἶνε χιλιάδες στρατιῶται, ποὺ νὰ ξεύρη κανεῖς! Μὴν ἔχεις καμμία σημεῖωσι γιὰ νὰ τὸν εὑ- ρῆς;»

Στὴν ἄκρη στὸ τσεμπέρι τῆς; εἶχε δέ- ση ἕνα κόμβο τὸν ἔβουσε μὲ προσοχὴ καὶ μου ἔδωκε μίαν σημεῖωσι, ἡ ὁποία ἔγραφε: «Μενέλαος Δασκαλάκης, στρα- τιώτης 3ης Μεραρχίας 6 Πιζικῶν συν- τάγματος, Φλωρίνα.»

«Ὁ, θεϊά μου, εἶνε πολὺ μακρὰ ἀπ' ἐδῶ τὸ παιδί σου.»

«Ὅσον μακρὰ καὶ ἀν εἶνε, γοργὰ γοργὰ θὰ πάω. Δὲν ποιεῖς ἔχω καὶ τὰ δυὸ εἶνε στὸν πόλεμο μαζί. Ἐμοῦ πῶς ὁ Μενέλαός μου εἶνε ἀνήμερος καὶ ἡλ- θαμε μὲ τὴν κόρη μου ἀπ' ἐδῶ — καὶ ἔ- δειξα τὴν ἄλλη γυναῖκα — νὰ τὸν ἱσοῦμα.

«Ὅσον μακρὰ καὶ ἀν εἶνε, γοργὰ γοργὰ θὰ πάω. Δὲν ποιεῖς ἔχω καὶ τὰ δυὸ εἶνε στὸν πόλεμο μαζί. Ἐμοῦ πῶς ὁ Μενέλαός μου εἶνε ἀνήμερος καὶ ἡλ- θαμε μὲ τὴν κόρη μου ἀπ' ἐδῶ — καὶ ἔ- δειξα τὴν ἄλλη γυναῖκα — νὰ τὸν ἱσοῦμα.

«Ὅσον μακρὰ καὶ ἀν εἶνε, γοργὰ γοργὰ θὰ πάω. Δὲν ποιεῖς ἔχω καὶ τὰ δυὸ εἶνε στὸν πόλεμο μαζί. Ἐμοῦ πῶς ὁ Μενέλαός μου εἶνε ἀνήμερος καὶ ἡλ- θαμε μὲ τὴν κόρη μου ἀπ' ἐδῶ — καὶ ἔ- δειξα τὴν ἄλλη γυναῖκα — νὰ τὸν ἱσοῦμα.

«Ὅσον μακρὰ καὶ ἀν εἶνε, γοργὰ γοργὰ θὰ πάω. Δὲν ποιεῖς ἔχω καὶ τὰ δυὸ εἶνε στὸν πόλεμο μαζί. Ἐμοῦ πῶς ὁ Μενέλαός μου εἶνε ἀνήμερος καὶ ἡλ- θαμε μὲ τὴν κόρη μου ἀπ' ἐδῶ — καὶ ἔ- δειξα τὴν ἄλλη γυναῖκα — νὰ τὸν ἱσοῦμα.

«Ὅσον μακρὰ καὶ ἀν εἶνε, γοργὰ γοργὰ θὰ πάω. Δὲν ποιεῖς ἔχω καὶ τὰ δυὸ εἶνε στὸν πόλεμο μαζί. Ἐμοῦ πῶς ὁ Μενέλαός μου εἶνε ἀνήμερος καὶ ἡλ- θαμε μὲ τὴν κόρη μου ἀπ' ἐδῶ — καὶ ἔ- δειξα τὴν ἄλλη γυναῖκα — νὰ τὸν ἱσοῦμα.

«Ὅσον μακρὰ καὶ ἀν εἶνε, γοργὰ γοργὰ θὰ πάω. Δὲν ποιεῖς ἔχω καὶ τὰ δυὸ εἶνε στὸν πόλεμο μαζί. Ἐμοῦ πῶς ὁ Μενέλαός μου εἶνε ἀνήμερος καὶ ἡλ- θαμε μὲ τὴν κόρη μου ἀπ' ἐδῶ — καὶ ἔ- δειξα τὴν ἄλλη γυναῖκα — νὰ τὸν ἱσοῦμα.

«Ὅσον μακρὰ καὶ ἀν εἶνε, γοργὰ γοργὰ θὰ πάω. Δὲν ποιεῖς ἔχω καὶ τὰ δυὸ εἶνε στὸν πόλεμο μαζί. Ἐμοῦ πῶς ὁ Μενέλαός μου εἶνε ἀνήμερος καὶ ἡλ- θαμε μὲ τὴν κόρη μου ἀπ' ἐδῶ — καὶ ἔ- δειξα τὴν ἄλλη γυναῖκα — νὰ τὸν ἱσοῦμα.

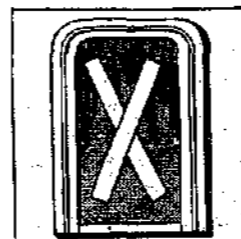
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ὁ ποντικὸς τοῦ Καναδά

Ὁ ποντικὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸν Κανα- δὸν, φέρει ἕνα- τέρωθεν τοῦ κύ- χλου τοῦ ἀπὸ ἕνα μεγάλων, ἐσοει- δῆ θύλακα. Διὰ τῶν θύλακων αὐ- τῶν μεταφέρει τροφὰς εἰς τὴν φωλεάν του. Τοὺς ἀδειάζει δὲ ἐκεῖ, στεκόμενος ὀρθος ὅπως ὁ σκύκος καὶ πιέζων αὐ- τοὺς μὲ τοὺς ἐμπροσθίους τοῦ πόδας. Ὁ ποντικὸς αὐτός εἶνε μεγάλου ἀναστή- ματος καὶ ἀνήκει εἰς τοὺς ὀρ υραῖους.

Μέσον προφυλακτικόν

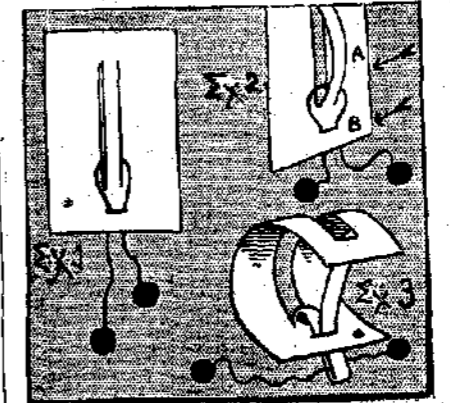

Εἰς τὴν Ἀγ- γλιαν, οἱ ἀγθο- φόροι, ὁ σάκις μεταφέρουν κά- τοπρα, κολλοῦν ἐπ' αὐτῶν εἰς τὸ κρυστάλλον δύο ταινίας γόρτου, χλαστί, ὅπως τὰς βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα. Τὸ ἀπλοῦ- στατον αὐτὸ μέσον ἐξασφαλίζει τὰ κάτο- πρα κατὰ τοῦ ραγίσματος, διότι, φρι- νεται, ἐξουθετερώνει τὰ κινητήματα. Συ- νιστάται εἰς τοὺς μετοικεῦντας τὴν ἴην Σεπτεμβρίου...

Εὐκολὸν θαῦμα

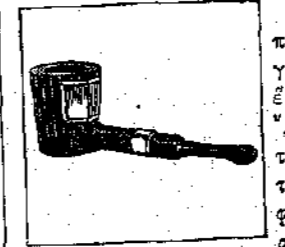
Ἰδὲν ἐν ἐπισκεπτήριον. Τοῦ κάμνετε δύο μακρὰς παραλλήλους ἐντομὰς μὲ μαχαίριδιον, καὶ μίαν μικρὰν ἀπὸ κάτω. Περναῖτε δὲ, ὅπως εἰς δείχνει ἡ εἰ- κὼν (Σχ. 1) μίαν κλωστήν, εἰς τὰ δύο

ἀκρὰ τῆς ὀκείας δένετε δύο μεγάλα κουμπία. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ξεπερασθῇ ἡ κλωστή μὲ τὰ κουμπία, χωρὶς νὰ σχισθῇ

περισσότερον ἐκεῖ κάτω τὸ ἀπλοσκοπικόν; Ἰδὲν. Θίνασθηώστε τὸ Α (Σχ. 2) θὰ τὸ διπλώσετε καὶ θὰ τὸ περάσετε διπλω- μένον ἀπὸ τὸ Β, ὅπως εἰς δείχνει τὸ (Σχ. 3). Τὰ κουμπία τότε χωρῶν καὶ ἡ κλωστή ξεπερνᾷ.

Μία πίπα

Καὶ αὐτὴ ἡ πίπα εἰς ὅσας λέ- γεται; Ἀνήκει εἰς τὴν ἑσθιαστικὴν Ἀγγλῶν καὶ εἰς τὸ ὁρισθὲν μέρος τοῦ φουρνέλλου φέρει ὀπὴν ὑαλέ- σκαστῆ, διὰ τῆς ὁποίας ὁ καπνιστὴς εἰμπορεῖ νὰ βλεψῇ τί γίνεται μέσα. Εἶνε σαν τὴν πίπα μὲ τὸ διπλὸ φουρνέλλο καὶ εἰς ἀδείξωμεν ἄλ- λοτε. Ἀπλὴ ἰδιαιτότητα χωρὶς τίποτε τὸ πρᾶκτικόν — ὅπως δὲ καὶ τὸ κάπνισμα.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Μαγικὴ εἰκὼν Ἑσπέρη ἀπὸ τοῦ Σηματογράφου Ἑλληνας

Ὁ Γιάννης ἔχασε τὸν παππεῦ του καὶ κλαίει. Μήπως εἰμπορεῖτε νὰ τοῦ τὸν εὑρετε, διὰ νὰ παύσῃ;

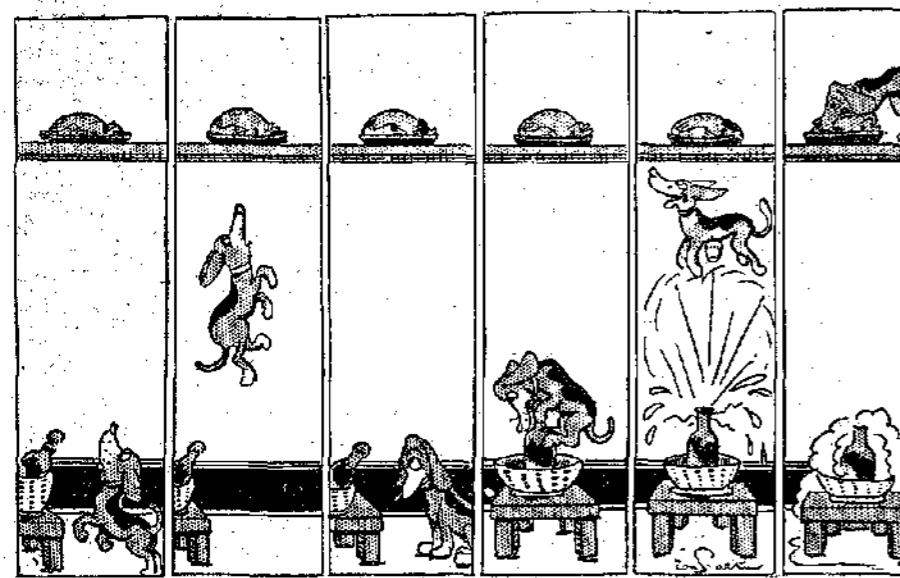
β') Ἐφθαρμένη ἐπιγραφή Ἑσπέρη ἀπὸ τοῦ Ἑλληνοπούλου τοῦ Αἴμου Υ.Ο.ΩΜ.ΕΧ.Ν.Κ. Τ...ΓΧ...

Ἄλλωσις: Αἱ λύσεις — ὁσονδήποτε ζητη- μάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματόσημου.

Λύσεις τοῦ 13ου φύλλου

α') Τὸ τρίγωνόν θὰ ἰδωμεν εἰς τὸν ἀρι- στερὸν ὄμων τοῦ κυνηγοῦ, ἂν ἀναστρέ- φωμεν τὴν εἰκόνα. — β') Ἑλλάς, Παρ- τογαλλία, Γαλλία, Βέλγιον, Ρωσσία. — γ') Ἡ ἀστραψὴ καὶ ἡ βροντὴ. — δ') Une place pour chaque chose; chaque chose à sa place.

ΠΩΣ Ο ΑΖΩΡ ΕΦΘΑΣΕ ΤΟ ΑΦΘΑΣΤΟΝ

α — Ἄ τί ὤ- ρατο κοτόπου- λὸ...! Κοκκινι- στὸ εἶνε... Πῶς θὰ μπορούσα νὰ τὸ φθάσω; Γιὰ νὰ ἰδῶμεν μὲ τὴν ἐλαστικότητά... Ἰσποτε! Δὲν τὸ φθάνω!... Εἶνε πολὺ ψηλά κι' ὅσο νὰ πηδῆ- σω... Καὶ ὅμως, κάποιος τρόπος πρέπει νὰ ὑπάρ- χῃ. Γιὰ νὰ ἰ- δοῦμε! «Α! μὸς φαίνεται πῶς τὸν βροῖκα!...Ὁ ἄστος ὁρθεῖ αὐ- τὴ τὴ μοσιλι- λια μὲ τὴν σαρ- πάνια...Ὁ ἄ- στος μὲ τὰ δό- λια μου τὸ σύρ- μα ποὺ κρατεῖ τὸ βούλωμα? ...ἐμπρός! Αὐ- τὸ θὰ κάμω! Μπόυμ! πε- ριταί το βού- λωμα μὲ ὄρη- λη καὶ σηκώνει εἰς τὰ ὕψη τὸν ἄ- στος. Ἔτσι φθα- νει εἰς τὸ ῥάφι, ὅπου ἡ μαγιό- ρισσα εἶχε βά- λη τὸ κοτόπου- λο, μὲ τὴν ἰ- δέαν ὅτι εἶνε σίγουρο, — καὶ τὸ καταβροχθί- ζει ὅλο ἡ στή- στιγμή! Α. Χ.

του και με τα πρώτα γράμματα που έπηρεα, ένεγράφη συνδρομητής. Πόσον με συγχωρεί αυτό!

Τί λες, Μπουμπούλινα; «Είσαι μακράν του να είσαι επίμαχη;...» Αμή έγω που θέλω να είσαι... πλήρως; Πώς θα τα βολέψουμε; Κ' έν άλλο: Είς κάθε σου τετρατίον Μ. Μυστικών πρέπει να έσοχληεις δεκαέπταν γραμματόσημον.

Χαίρω που έγινεις καλά, Βαλκανική Συμμαχία, αλλά να μου γράφεις τόσα συχνά. Είς την Συλλογήν σου έστειλωσας την ηλιζίαν σου, ώστε θα καταταχθής εις την Μεσαιαν Τάξιν.

Τώρα που δεν έχω τόπον ναπαντήσω, έστια και συντόμως, εις άλλας επιστολάς; Τι να κάρω; θαγαφέρω μόνον τούς καλοούς μου επιστολογράφους. Δαιπόν, μου έγραψαν ωραιότατα αυτήν την εβδομάδα και εις εις: Δωδωκαίτης, "Ελλη Φάλμιον (άλλά την παρακαλώ να εκλέξη άλλο ψευδώνυμον,) Μινών (ναι) Νησιωποούλα και "Υδαίος Τουρκοφάγος.

Και αι "Εγκρίσεις διά την Σ.Σ.Σ. αναβάλλονται διά το προσεχές.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Κατασό Στυλάκι, κ. ("Αρ' δέ Ι) Βασιλειούδα τού Μισυδά, κ. (θά' το ποί' σου...) Μισεωρός ά. (Δ. Γ.) Πατριωτικός Πόθος, ά. (Ε.Κ.) "Ινάβλα ης "Ελλάδος, ά. (Δ.Ν.) Βολωτικό Κεράσι, κ. (άν μ' εύριτε;) Νησιής τού Μαιζανίου, ά. (Ι.Κ.)

"Ανανεώσιμος ψευδωνύμων: Κεραυροική Αθρα, κ. "Ανθος Γαζίας, ά. "Αθάνατο "Ελληνοπούλο, ά. Κραυγή της Πατρίδος, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: ό "Υδαίος Τουρκοφάγος (0) με Γλυκοκόραμα, "Εξόριστον "Ανθίδα, Δωδωκαίτην - ή Δαρρσοσιφής Νίκη (0) με Κήμα, "Αιόμριον Σωφροσίττα, Εύθυμον Βοσκοπούλαν - το Κατασό Στυλάκι (0) με Μικρό Χελιδνάκι, Κόρησσαν Κακίτι, "Αήτητον Εύζωνον, Σανθό Διαβολάκι, "Αγρωστον Χ. - το Σανθό Διαβολάκι (0) με Βασιλοπούλαν τού Μισιρά, "Αήτητον Εύζωνον, Μικρό Χελιδνάκι, "Αγρωστον Χ. - ή Τρελλή Ναυτοπούλα (0) με "Αρσέη Σανθούλαν, Μικράν "Αριοτοκράτιδα, "Αηλιτισμένη Κόρην.

"Η Διαπλάσις άσπάζεται τον; φίλον της: Σφοργώσαν Νεότητα (ε, αυτό δεν ήσρατάται από έμέ, άλλ' από σέ) Γεναιούμων Στρατηλάτην (έπειλα) Βουρό της Μαιωλίωςας (μεγαλωσι λοιπόν, για σου!) Φιλοπάτριδα "Ελληνίδα (σου έπειλα έν νέον τό θον) Ρόδου Μοσχοβόλιμα (έλαβα, ευχαριστώ) "Απελευθερωθείσαν "Ελλάδα (έλαβα, ευχαριστώ) Τρελλήν Ναυτοπούλαν (ό "Ουγγός τά λέγει έλα, και δει' τάς Μ. "Αγγελίας άκουη) Μασιροχαλασίην (έλαβη, ευχαριστώ) Σηματαίν τού "Αβέρωφ (λοιπόν ζήτω! έπειλα) Ζηλωτήν τού Δημοσθένους (στέλλα τάς "Αληθείας) διά την Σ. Σ. Σ. με την σημείωσιν ύε της Συλλογής μου) Πατριωτικόν Πόθον (γράψε μου τό θνομά τό πατρός σου προς διάκριαν ενός άλλου συνονύμου σου) "Ημιμούλαν (καλά έκαμες; και ή επιστολή σου φαινόσεται;) "Υψηλήν "Ιδαν (δεικτέ) "Ηρωίδα τού 21 (έπειλα) Δεσπότην τού Μισιρά (έλαβα, ευχαριστώ) Εύθυμον Βοσκοπούλαν (ναι, δίνασαι!) Τυχοδιώκτιδα (προσκάθει) Τέλλον "Αγρω (δεν περρίζε, όηρηξέ καιρός να γινή δεκτέ) έχεις την ιδέαν ότι δεν είπαρε; να γράφεις παρα έντενή έγώ νομίζω ότι θα γράφεις και συντόμως ωραιότατα για δοκιμασίαν!) "Ενδοξόν "Ακρωτόλεν (έλαβα, ευχαριστώ) Δαρρσοσιφής Νικην, "Εδικήν Παλιγγέσιαν κλπ. κλπ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 5ην Ματίου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

136ος Διαγωνισμός Δόσων Δεσμεβριού - Μαρτίου

(Αι λύσεις δεκται μέχρι της 28ης "Απριλίου)

156. Συλλαβόγραφος

Τό πρώτον μου φθόγγος; Τό δευτερον μέλος Κ' υόν τού Πριάμου Θά εύρης στό τέλος.

"Εστάλη υπό τού Ρεύματος τού Βοσράσου

157. Στοιχειώγραφος

"Ενός δασέμου Φιλκού "Αν κόψης τό κεφάλι, Τών ζήτων στόλίσμα θα ιδής "Αμέως να προβάλλη.

"Εστάλη υπό της Βαλκανικής Συμμαχίας

158. Πυραμίσ

+ Οί σταυροί = άρχαος θεός. * * + * = Θεός. * * + * * = Νήσ. τ. Αιγαίου. * * * + * * * = Χώρα τ. "Ασίας. * * * + * * * * = Πηγήν ήμερον.

"Εστάλη υπό της Δόξης τού "Ελληνισμού

159. Μισοσιτιχίς

Τά μεσαια γράμματα τών κάτωθι ζητωμένων ήξων άποτελούν κατά σειράν ήξων από τάς όστι ανακτιθέσας:

1, Τετάν. 2, Μέρος τού ναού. 3, Γεωμετρικόν σχήμα. 4, Ευωδιάζει. 5, "Αντανυμία. 6, Μέρος; δεινδρόφυτον.

"Εστάλη υπό της "Υψηλής "Ιδέας

160. "Ελλιποσύμφορον

ου:ι - αααα - ειη - ει - ο - το

"Εστάλη από τού Μαραμένο Φούλι

161. Γρίφος

γην γην υ υ αι γην γην οίκος μόν' υ ρι γην γην υ υ

"Εστάλη υπό τού "Ελληνικού "Ιδεάδου

ΜΙΚΡΑΙ ΨΓΓΕΛΙΔΙ

Τσουκνίδα, λέγομαι ευχαριστω; και περιμένο γράμμα σου διά μέσου "Ατεπλάσεως. "Αν όμως ανακαλύθω τόνόμα σου; Τσουκνίτρα (ΙΓ', 87)

Ψηφίσατε όλοι τού ύπεροχόν ψευδώνυμον: Δαρρσοσιφής 21. (ΙΓ', 88)

Ψηφίσατε όλοι τόν Διάκον της Νεωτέρας "Ελλάδος, τόν Τέλλον "Αγρω.

Τόν "Αήτητον Εύζωνον ψηφίσατε, παιδιά, όπου τό αιμα έμυσε για τή λευτεριά. Και όστε όλοι τ' άσπρο σας στο Μικρό Χελιδνάκι, που την άνοιξε μάς φέρνει τό γλυκό του τραγυδάκι. - "Αγρωστος Χ, Κατασό Στυλάκι, Βασιλοπούλα τού Μισιρά, Σανθό Διαβολάκι, Κόρησσα Κακίτι. (ΙΓ', 90)

Τασσομένοσ υπό την σημαίαν τού "Ασαστινού Κόμματος επιθυμώ ν' ανταλλάξω Μ. Μυστικά μετά τόν μελάν αυτού. "Ελληνικός Στρατός. (ΙΓ', 91)

Αν είσθε "Ελληνοπούλα και έχετε αιμα "Ελληνικό, - "Όλοι να ψηφίσατε πρώτα τόν "Ελληνικό Στρατό - (σου με τό αιμα τ' έκαμε την "Ελλάδα μια μεγάλη - Καί τόσους δούλους άδελφούς έλευθερώσας και πάσι. - Ήμεις όλοι ένα λευκό - στον "Ελληνικό Στρατό. "Ελληνικός Στρατός. (ΙΓ', 92)

Δέγομαι ανταλλαγην ταχυδρ. δελταρίων πανταγούθεν. Δείξω Δημ. Παπαρηγορίου, "Ηράκλειον (Κρήτης). (ΙΓ', 93)

Θέλλαν ένθρονοισαμοσ ένεκοήσας πικνού ή βοφοηφίτης τού ποιητικότερου ψευδωνύμου Μικρό Χελιδνάκι. - Φλάμπουρο τής Δευτεριάς. (ΙΓ', 94)

Ολοι: και έλα με τό "Ασαστινού Κόμμα. Ζήτω τού Μικρό Χελιδνάκι. - Δοξασμένο Κρητιόπούλο. (ΙΓ', 95)

ΜΙΚΡΟ ΧΕΛΙΔΟΝΑΚΙ

"Υποψήφιον Δημοψηφίσματος (ΙΓ', 96)

Μεταξύ τών δύο άπαντήσεων τας όποιας έλαβα ήδη, πολλαι θεωρήθησαν επιτυχεί, ως τής Διαιρητόν της Νεολοίας, "Εθνικής Παλεγενοίας, "Αητήτου Εύζωνον κλπ. Γενόμελη; κληρώσεως επέτυχεν ή έν Πόρτ Σαίτ Βασιλίσσα της Κύπρου, ή όποια παρακαλείται να μου γράψη τήν διεύθυνσιν της: διά να τής άποστείλω τό βραβείον. Μικρό Χελιδνάκι. (ΙΓ', 97)

ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΝ ΚΟΜΜΑ

(Μίγας "Ενωτικός Συνδουασμοσ)

Άγαπητοί Συνάδελφοι! Μετά γαρής και υπερηφραείας άμα, άγγέλλομεν την ίδρυσιν τού ισχυροτάτου "Ελλιποδόφου Κόμματος: όστινος σκοπός είναι ή έν τή δημοψηφίματι συμμετοχή! Τό ήμέτερον κόμμα, τού όποίου αι τέθειται ισχυρόταται βάσεις προρρίζουσιν εις αυτό λαμπράν θράσιν, έρχεται όπως διά τής παρουσίας του έγκαινίωση νέαν περίοδον έν τή δημοψηφίματι! "Αγαπητοί Συνάδελφοι! έστέ βέβατοι ότι τό "Ελλιποδόφρον Κόμμα" άλι καταγένη θριαμβούς και τριόπιζ, νίκας και θύφνας. "Οθεν ές ανακαζήσωμεν πάντας; Ζήτω τού "Ελλιποδόφρον Κόμμα! Ζήτωσαν οι "Αγαπητοί Συνάδελφοι!!!

Οί "Αρχηγοί: "Ελληνικόν "Ιδεάδες, Μαρμάρομένος Βασιλίσσας.

Οί ιδρυται: Μέλλον "Εφευρέτης, Στρατηλάτης τών "Ελλήνων, κλπ. κλπ.

Ζητωται δραστήριοι άντιπρωσοποι πανταγούθεν τού "Ελλιποδόφου Κόμματος. Συνδρομή τριμήνου έξηκονταλεπτος. Διεύθυνσις: Πέτρον Δημ. Πισαχάτη. Νομόφρου, "Αργιν. (ΙΓ', 99)

ΤΑΝΤΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ μας ψηφίσατε, παιδιά, για να φαη πως έχετε ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ γιατι τό τίμισ αιμα του, για την "Ελλάδα έχουσ και με αυτό Μακεδονία, "Ηπειρο έλευθερώσας.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΕΝΔΟΣΟΝ ΓΡΙΜΠΟΒΟΣ "Υποψήφιος Δημοψηφίσματος (ΙΓ', 101)

Στρατηλάτα των "Ελλήνων, Οεμά συγχρητήρια δι' επιτυχίαν δημοψηφίσματος. Μέλλον "Εφευρέτης (ΙΓ', 102)

Τόν υπό "Θεάμβου" βροσπηριζόμενον και ένεναν άπροσεχίας παραλειφθέντα ΠΡΟΜΑΧΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ Ψηφίσατε όλοι!! "Θεάμβος

Ευχαριστώ θερμάς πίντας τούς ψηφίσαντάς με, ευελπιστών ότι θα τύχω τής ίδιας ύποσχηφίσεως και κατι τό νιν δημοψηφίματι.

ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΠΡΩΗΝ ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΜΗΟΛΕΥΚΟΣ. "ΘΡΙΑΜΒΟΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ "Υποψηφία Δημοψηφίσματος 1913 (Ν. Γιοκαρίνης. Poste Restante, "Αθήνας)